

တက္ကသိုလ်နေဝင်းစ
ဆာပီကို

SERPICO

PETER MAAS

ဒုတိယထုတ်ဝေ

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်မူရင်းကို ရေးသူ စာရေးဆရာ ပီတာမားစ် (PRTER MAAS) သည် ရုတ်တရက်ဆိုလျှင် မြန်မာဘာသာပြန် စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ အနည်းငယ် စိမ်းနေမည်ဖြစ်သော်လည်း လုံးလုံး လူမသိသေးသူဟု မဆိုနိုင်ပါ။

သူသည် “မာဖီယား” ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း အတွင်းရေးများကို ဖော်ထုတ်ဖွင့်ချသည့် (The Valachi Papers) စာအုပ်ကို ရေးသူဖြစ်၍ ယင်းစာအုပ်ကိုလည်း “ဂျေဖာ့သားဗိုလ်လုပွဲ” အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်ပရိသတ်အချို့ကတော့ မှတ်မိကြပါလိမ့်မည်။

ပီတာမားစ်သည် သတင်းစာဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ရေးရာ၌ တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် လိုရင်းကို ပေါ်လွင်အောင် ရေးသားနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း မာဖီယားဂိုဏ်း အတွင်းရေးစာအုပ်ဖြင့် အမေရိကန်ပြည်၌ နာမည်ကြီး ပူလစ်ဇာ (သတင်းစာဆရာ) ဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

ယခု ဆာပီကိုမှာ လည်း ပီတာမားစ်က သူ၏ ပွင့်လင်းပြတ်သားသော ရေးနည်းရေးဟန်ဖြင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ကြီးအတွင်း မလိုအပ်သော ဖောက်ပြန်မှုတွေ ယုံနိုင်စရာမရှိအောင် များ ပြားနေခြင်းကို စက်ဆုတ်ရင်နာစွာဖြင့် ဖော်ထုတ်ဖွင့်ချလိုက်သည့် စာအုပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ည် ။

အများ ပြည်သူတို့ ၏ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်အရှိဆုံးဖြစ်သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကိုယ်တိုင်က အကျင့်ဖောက်ပြန် အဂတိလိုက်စားနေခြင်း သည် နိုင်ငံနှင့် ပြည်သူတို့ အတွက် မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးလှကြောင်းကို မီးမောင်းထိုးပြသည့် သင်ခန်းစာပေး စာအုပ်လည်း ဖြစ်ပါသည် ။

ထို့ပြင် အရင်းရှင် ဒီမိုကရေစီစနစ်၏ အားနည်းချက် ပျော့ကွက် ဟာ ကွက်များကို ဝေဖန်ထောက်ပြရင်း သရုပ်ဖော် ရေးသားထားပုံမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသဖြင့် ဘာသာပြန် စာဖတ်ပရိသတ် ဗဟုသုတအလို့ငှာ မြန်မာပြန် တင်ဆက်လိုက်ရပါသတည်း။

★

အခန်း (၁)

နယူးယောက်မြို့၏ နာမည်ကြီးရပ်ကွက်တစ်ခုဖြစ်သော “မက်ဟက် တန်” ရပ်ကွက်ရှိ အထက်တန်းစား ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုသို့ အသက် ၃၅ နှစ်ရွယ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်သည် လက်ကိုင်တုတ်တစ်ခုကို အားပြုလျက် ချဉ်းကပ် လာလေသည်။ ။

ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုကြောင့် ကောင်းစွာ မသန်စွမ်းဟန်ရှိလျက် လက်ကိုင်တုတ်ကို အားပြု၍ လျှောက်လာရသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ် ဗလအားဖြင့် အလွန်တောင့်တင်း သန်မာပြီး ခွန်အားကြီးမားသူတစ်ယောက်၏ အသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။ ။

သူ၏ ဆံပင်က ခေတ်လူငယ်များကို ပခုံးပေါ်ကျအောင် ရှည်လျားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ လည်း ရှိသည့်ပြင် ဝတ်စားထားပုံကလည်း ဟာဝေယံ ရုပ်အင်္ကျီ ကြောင်ကြောင် ကျားကျား၊ အညိုရောင်ဘောင်းဘီအောက်နားပွပွ (ဘဲလ်ဘောင်းဘီ) နှင့် ဖြစ်နေ၍ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် (တိုးရစ်) တစ်ဦးလိုလို၊ “ဟစ်ဝီ” ခေါ် စိတ်ကူးယဉ် လူငယ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်လိုလို ထင်ရပေသည်။ ။

ထို့ပြင် သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် လည်း ဟစ်ဝီအဖွဲ့ဝင်များကဲ့သို့ ဖန်ပုတီးများကို လက်ကောက်သဖွယ် ဝတ်ဆင်ထားလိုက်သေးသဖြင့် ပို၍ ပင် နှာခေါင်းရှုံ့စရာ ဖြစ်နေလေသည်။ ။

ထိုလူကား

နယူးယောက်မြို့၏ ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် နာမည်အကြီးဆုံး “ဆာဝီကို” ဆိုသူပင်တည်း။

အပြင်ပန်းအားဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်သမား ဟစ်ဝီတစ်ယောက်လို ထင်ရလင့်ကစား ဆာဝီကို၏ ခါးကြား၌ ကျည်ဆန် ၁၄ တောင့်အပြည့် ထိုးထားသော ၉ မီလီမီတာ အမျိုးအစား မောင်းပြန်ပစ္စတိုသေနတ် တစ်လက်ပါသည် ကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ လက်ကိုင်တုတ် ထိပ်ဖျားမှ အဖုံးကို လှည့်ထုတ်လိုက်ပါက အတွင်း၌ အလျား ၂၉ လက်မရှိပြီး အလွန်ထက်သော ဓားရှည်တစ်ချောင်းပါရှိသည် ကိုလည်းကောင်း မည်သူမျှ မသိကြချေ။

ဆာဝီကိုသည် ယခုလို တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်သည့်အခါ လက်နက်များ အမြဲတမ်း ဆောင်သွားလေ့ရှိခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပေသည် ။

သူသည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း အလွန် ရန်သူများကာ အလစ်တွင် သူ့အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုသူတွေနှင့် အချိန်မရွေး ရင်ဆိုင်ရနိုင်သဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် ဓားရှည်နှင့် သေနတ်လက်နက်များ အမြဲတမ်း ဆောင်လေ့ရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။

ဟိုတယ်တံခါးဝ၌ စောင့်ရသူ ယူနီဖောင်းဝတ် ဟိုတယ်အမှုထမ်းသည် ဆာဝီကိုကို မြင်လျှင် သဘောမကျဟန်ဖြင့် မျက်နှာထား တင်းတင်းလုပ်ကာ ရပ်နေလိုက်သည် ။

သူ၏ တာဝန်မှာ ဟိုတယ်သို့ လာရောက်စားသောက်သူများအား ခရီးဦးကြိုပြုခြင်း၊ မော်တော်ကားတံခါး ဖွင့်ပေးခြင်းစသည် ဖြင့် လုပ်ရသော်လည်း ဆာဝီကို ကိုမူ လုံးဝအရေးမလုပ်ဘဲ ဟိုတယ်အတွင်းသို့ ဝင်မလာစေချင်သည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည် ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည် ။

သို့သော် ဆာပီကိုသည် တံခါးစောင့်သူ၏ ဟန်အမူအရာကို သိလျက် နှင့်ပင် လုံးဝအရေး မစိုက်ဘဲ ထိုသူ၏ ရှေ့မှ ပင် ဖြတ်လျှောက်ကာ ဟို တယ်အတွင်းသို့ ခပ်တည်တည် လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။ ။

ထို့နောက် အရက်ရောင်းသည့် “ဘား” ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အရက်တစ်ခွက် မှာ ယူသောက်နေလိုက်သည်။ ။

ဆာပီကိုသည် ကနေဒါနိုင်ငံ၊ နိဗာစကိုရှာကျွန်းသို့ ရက်သတ္တနှစ်ပတ် ခန့် အပန်းဖြေခရီး ထွက်ခဲ့ပြီး ယခုမှ ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းမှာ လည်း နယူးယောက်မြို့ ရဲတပ်ဖွဲ့၏ အတွင်းရေး များ နှင့် ပတ်သက်၍ အကြီးအကျယ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိရုံမက စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတွေ အမြောက်အမြား ရင်ဆိုင်နေရခြင်းကြောင့် စိတ်ပန်လူပန်း ဖြစ်နေရသည် ကို အနည်းငယ် သက်သာရာရပါစေတော့ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ် လေသည်။ ။

နယူးယောက်မြို့၏ ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် လူအင်အား သုံးသောင်းနှစ်ထောင် ကျော်ရှိရာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မြို့ကြီးများ တွင် ရဲတပ်ဖွဲ့အင်အား အများ ဆုံး ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။ ။

သို့သော် ထိုမျှ အင်အားကြီးမားလှသော နာမည်ကျော် ရဲတပ်ဖွဲ့ကြီး တွင် အဂတိလိုက်စားမှု၊ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှု၊ ဒုစရိုက်သမားတွေနှင့် “နားလည်မှု” ယူကာ ရာဇဝတ်မှုတွေ များ ပြားနေသည် ကို မသိချင်ဟန် ဆောင်ကာ လက်ပိုက်ကြည့်လိုမှုတွေ အလွန်များ နေသဖြင့် ဆာပီကိုမှာ

အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ခဲ့မိလေသည်။ ။

ပြည်သူလူထု၏ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးရမည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ကိုယ်တိုင်က ပြည်သူများ အပေါ် အနိုင်ကျင့် ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ထုတ်နေသည့် ဒုစရိုက်သမားများ နှင့် အပေးအယူ လုပ်ကာ နားလည်မှုရှိအောင် နေကြခြင်းကို ဆာပီကိုအနေဖြင့် မည်သို့မှ ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ် စတင်ဝင်ရောက်အမှုထမ်းသည့် အချိန်မှ စ၍ ရဲတပ်ဖွဲ့အတွင်း အဂတိလိုက်စားမှု၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုများ ပျောက်ရေးနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ သန့်ရှင်းရေးအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟု ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့သည်။ ။

ယင်းသည် ပင်လျှင် ဆာပီကို ဘေးအန္တရာယ် အနှောင့်အယှက်မျိုးစုံကို ဆက်တိုက်ရင်ဆိုင်ရစေသည့် အကြောင်းရင်း ဖြစ်လာတော့သည်။ ။

နယူးယောက်မြို့ “မက်ဟက်တန်” ရပ်ကွက် ဟိုတယ်သို့ ဆာပီကို လက်ကိုင်တုတ်ထောက်၍ ဝင်လာသည့်အချိန်မတိုင်မီ ခုနစ်လခန့် အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်တင်ပြမှ ဇာတ်ရေလည်မည်ဖြစ် ၍ စာဖတ်သူများအား ခေတ္တမျှ အတိတ်ဆီသို့ ပြန်ခေါ်သွားရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ။

၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့က ဖြစ်သည်။ ။

အချိန်မှာ -

ည ၁၀ နာရီ၊ ၄၂ မိနစ်တိတိ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ။

ဘရွက်ကလင်အရပ် အနောက်မြောက်ဘက်ရှိ “ဂရင်းပွိုင့်” ဆေးရုံတွင် ညဘက်တာဝန်ကျ နေသူ “မစ္စစ်ဘင်းနက်” အမည်ရှိ ကပ္ပလီ (နီဂ

ရိုး) အမျိုးသမီး သူနာပြုဆရာမကလေးသည် အရေးပေါ်လူနာဌာနတွင် ထိုင်နေစဉ် တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် နားထောင်ရာမှ မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။ ။

ဆရာမကလေးသည် တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ညတာဝန်ကျ ဆရာဝန်များ ရှိရာသို့ ပျာပျာသလဲ ပြေးသွားလေသည်။ ။

“ဒီမယ်ရှင်၊ ရဲအရာရှိတစ်ဦး သေနတ်ပစ်ခံရလို့ တဲ့ ၊ ဒဏ်ရာပြင်းတယ်လို့ လည်း ပြောတယ်၊ အခုပဲ ဒီဆေးရုံကို ခေါ်လာမယ်တဲ့ ”

ဆရာမလေး မစွပ်ဘင်းနက်က ပြောလိုက်လျှင်ပင် တာဝန်ကျ ဆရာဝန်များ လည်း လူနာရောက်လာလာချင်း ပြုစုကုသရန်အတွက် အလျင်အမြန် ပြင်ဆင်ကြလေတော့သည်။ ။

“မိထရီ ပီလစ်တန်ရိပ်သာ” လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ရဲဝိုင်ယာလက်ကား တစ်စီးသည် ဥဩဆူညံစွာဆွဲလျက် စက်ကုန်ဖွင့်ကာ ဆေးရုံဘက်ဆီသို့ အပြင်းမောင်းလျက်ရှိလေသည်။ ။

ထိုကားပေါ်တွင် ယာဉ်မောင်းသူ ရဲအပြင် နောက်ရဲတစ်ဦးက မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသော လူနာတစ်ဦးကို အထူးဂရုစိုက်၍ ပွေ့ထားလေသည်။ ။

ထိုလူနာကား သေနတ်ပစ်ခံရသူ ဆာပီကိုပင်တည်း။

လွန်ခဲ့သော မိနစ် ၂၀ က ဆာပီကိုလည်း မူးယစ်ဆေးဝါး အကြီးအကျယ် မှောင်ခိုရောင်းဝယ် နေသည့် ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းရှိရာ နေရာသို့ ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီး နှိမ်နင်းရာတွင် ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့် တရားခံရှိရာ အခန်းတစ်ခန်းသို့ အတင်းဝင်မည်အပြုတွင် အတွင်းမှ မှောင်ခိုဂိုဏ်းသားတ

စဉ်းက သေနတ်ဖြင့်ပစ်ရာ ဆာပီကို၏ မျက်နှာတည့်တည့်ကို
ထိမှန်သွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ရဲဝိုင်းယာလက်ကားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆာပီကိုမှာ လုံးလုံး သ
တိမေ့နေသော်လည်း သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေလေသည်။ ။
သေနတ်ကျည်ဆန်က သူ၏ မျက်နှာကို ထိမှန်သွားကြောင်းသာလျှင် သိ
လိုက်ပြီး ဒဏ်ရာက မည်မျှပြင်းထန်သည် ကိုလည်းကောင်း၊ ဆေးရုံရော
က်ပြီး မကြာမီ သေရတော့မည့် အခြေအနေမျိုး ရှိမရှိဟူ၍ လည်းကော
င်း၊ လုံးဝ ခန့်မှန်း၍ မရပေ။

သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီနေကြောင်းသာသိပြီး နာကျ
င်စွာ ဝေဒနာက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခြင်းကိုသာ သိနေသည်။ ။

ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် သတိမေ့လှဆဲ ဖြစ်သည် ကိုကား သိနေ
သဖြင့် ဆာပီကိုသည် စိတ်ကိုတင်းပြီး သတိမေ့မသွားစေရန် ကြိုးစားသ
တိထားနေလေသည်။ ။

*